SENTINELA

ANUL II, Nr. 52
14 Decemvrie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

„Sentinela" a împlinit doi ani!

Acum doi ani, în preajma Naşterii Mântuitorului, a apărut primul număr al „Sentinelei", ca un dar al Ţării făcut celor cari stăteau de veghe la hotare. Conducătorii noştri au dorit ca şi ostaşii să aibă o gazetă a lor, care să le aducă lumină minţii si bucurie sufletului. De atunci, până astăzi, echipa „Sentinelei", alcătuită din scriitori şi ofiţeri, a lucrat într'o desăvârşită camaraderie, râvnind să aducă în slovă de foc flacăra vie a iubirii de Patrie. Dela primul număr ostaşii au simţit că „Sentinela" le este un prieten credincios şi de aceea a pătruns adânc în inima lor. Articolele scrise în graiul şi pe înţelesul lor le-au îmbogăţit cunoştinţele, iar năsdrăvăniile lui Neaţă le-a descreţit fruntea. Zecile de mii de scrisori primite dela camarazii cetitori fac dovada că sămânţa aruncată din gândul cel bun a rodit în cugetele ostaşilor. In cei doi ani am străbătut un lung drum bogat în evenimente. În zilele retragerii din Basarabia ca şi în clipele eroice ale războiului antibolşevic „Sentinela" a fost alături de ostaşi, înălţându-le sufletul. Dumnezeu ne-a ajutat să ne desrobim fraţii basarabeni şi bucovineni. În pragul anului al treilea simţim adierea duhului dreptăţii româneşti care ne va aduce întregirea deplină. De aceea nădăjduim în izbânda finală a aliaţilor noştri şi în România tuturor Românilor.

Trăiască M. S. Regele Mihai I şi Domnul Mareşal Antonescu!

Trăiască iubiţii noştri cetitori şi viteji ostaşi ai Armatei Române!

Pentru Sentinela

Sentinela! Implinești abia doi ani de existență!

Cât de tânără ești și totuși cât de covârșitoare îți este opera!

Te-am cunoscut în primele tale ceasuri de lumină, născută din nevoia de a sta de vorbă cu soldații, în orele lor libere.

Sfioasă, modestă, dar cochetă și caldă, te-ai strecurat pe lângă zidurile cazărmilor, prin dormitoare și săli de mese, prin case ostășești și cancelarii, și în foarte scurt timp ai reușit să pătrunzi și în suflete.

Cu timpul ți-ai mărit pretențiunile, luând asupra-ți greaua povară a formării sufletelor și pe aceia a completării cunoștințelor militare și tot felul de lucruri practice și folositoare pe câmpul de luptă.

Te-am văzut prin gări, în cantonamente și pe câmpul de luptă, în gropi de trăgători și amplasamente de baterii; te-am întâlnit pretutindeni pe unde au stat ostașii și au avut o clipă de răgaz; te-am văzut, în sfârșit, asemeni unei candeli la căpătâiul eroului cu ultima răsuflare, ca un simbol al biruinții spiritului asupra întunericului.

Dintr'o simplă gazetă ai devenit o adevărată revistă, prima noastră revistă militară pentru ostași.

Ai reușit pe deplin! Te felicit din toată inima!

Când se va scrie pe toate fețele, istoria acestui sfânt războiu, se va vedea atunci care este contribuția Sentinelei *la pregătirea sufletească a acelora care s'au sacrificat cu atâta dărnicie pentru Patrie.*

Este meritul câtorva oameni de inimă, înmănunchiați într'o întunecoasă și sărăcăcioasă încăpere — ca într'o sfântă iesle, care în bezna friguroasă a unei ierni — ți-au dat vieață și putere din sufletul lor cald și adânc pătrunzător; este meritul acelora care — înțelegători și însuflețiți de un cald patriotism — au continuat opera începută cu râvna de depășire caracteristică marilor înfăptuitori, reușind să te înnalțe pe culmile de glorie unde te găsești, în ciuda așa de scurtei tale existențe.

La împlinirea celor doi ani, fac urarea mea sinceră, de vieață lungă Sentinelei, *ca să ajungă în cel mai scurt timp flacăra și busola de orientare patriotică a neamului întregit în fireștile lui drepturi.*

Maior adj. **AL. MARIN**

Cuvintele domnului Mareșal Antonescu cu privire la declarația de răsboi a Angliei

Marea Britanie ne-a declarat Războiu.

Starea de războiu începe azi la ora 12.

Declarația de războiu nu are nici un temei.

Regret că atât de puțin s'a înțeles sbuciumul și tragedia în care de secole se sbate bravul și necontenit încercatul și nedrept lovitul popor român, care a luptat și va lupta întotdeauna pentru a-și apăra ființa și dreptul său la vieață, la libertate, la liniște și la unire, apărând civilizația și împlinind o misiune de jertfă în Carpați și Dunăre.

Marea Britanie nu a mai cunoscut de secole tragedia și umilința ocupației străine.

Noi am trecut de două mii de ani, nu numai în cursul veacurilor, dar și în cursul aceluiași veac, din luptă în luptă, din ocupație în ocupație, din umilință în umilință, din tragedie în tragedie.

Marea Britanie se bate de secole pentru a cuceri, noi ne batem pentru a ne apăra.

In această luptă aspră și neegală, am fost de multe ori înfrânți, am îngenunchiat, dar niciodată n'am cedat și n'am renunțat.

Azi, ca și în trecut, avem credința în izbânda noastră, în dreptatea noastră; și lăsăm conștiinței universale și istoriei să judece și să ne judece.

România primește această provocare, având credința nezdruncinată că, luptând împotriva comunismului, ea slujește nu numai crezul național, dreptul de conservare și onoare al poporului român, dar slujește ca și în trecut — prin lupta și jertfa ei — civilizația însăși, de care Marea Britanie nu poate fi străină.

MAREȘAL ANTONESCU

Marinari citind Sentinela

Odă ostașului român

Ești făt frumos ca mândrul din poveste,
Flăcău spătos, cu fruntea sus și drept,
Făcut la trup cum altul nu mai este,
Fecior voinic cu șapte vieți în piept.

In graiul tău e cântec de famfară,
Pe chipu-ți blând, viteaz ostaș român,
Se oglindește dragostea de țară,
Și dorul ca să fii —nu rob— stăpân.

Ai suflet bun și ești supus, cuminte,
Porți cugetu-ți legat de Dumnezeu,
In ochi tu ai luciri de raze sfinte,
Ostaș al Crucii ești ș'ai fost mereu.

Cu glorii mari ți-ai făurit renume,
Zdrobind vrăjmașul sfântului altar,
Duci faima României peste lume,
Și-i stăvilești tot răul la hotar.

Și-ți aperi brav, luptând cu oțelire,
Credința, Tronul, datini și ogor,
Aduci prin jertfă țării fericire,
Și'nalți în slavă steagu-I tricolor.

Plut. adm. **THEODOR D. CARAMAN**

Amintiri

Eram undeva pe zonă, în părțile Bucovinei, concentrat înainte de Sfântul Războiu, la o unitate de infanterie. Răsfoiam cu nerăbdare, în fiecare dimineață, ziarele, căutam să desprind ceva din ceea ce avea să urmeze în anul 1941. O făceam aceasta nu numai pentru noi, ofițerii, ci și pentru soldații care, în răgazul orelor de repaus, ne mai întrebau câte ceva din cele ce se mai aud prin țară.

Asta era pe la Crăciunul din 1939. Cu câteva zile înainte de Crăciun m'am pomenit cu ordonanța mea intrând sfios pe ușă.

— Ce e?

— Păi, să trăiți, a venit dela companie un soldat cu o sentinelă, pentru dv.

— Cu o sentinelă? Dar ce-a făcut soldatul? Ce-a greșit?

— N'a greșit nimic. Dar a primit ordin să vă dea santinela dv.

— Ia-ad'o încoace, să dau și eu ochii cu santinela!

Și mi-a adus-o. Indată am priceput de ce era vorba. Imi trimisese dela companie, acasă, un număr din gazeta „Sentinela", abia apărută atunci, în Decemvrie 1939. Am citit-o. Mi-amintesc ca acum că în cuprinsul ei era o scrisoare populară de pe front, pe care îndată m'am gândit că trebue s'o citesc soldaților, seara. în cantonament. Și le-am citit-o. Nu numai scrisoarea în versuri, ci și alte lucruri de folos pentru minte și suflet, care le-am găsit în cuprinsul gazetei.

Pe urmă. când ne-au venit numere mai multe, le dădeam soldaților să le citească și ei singuri. Și le citeau. Dar, nu uitau să mai rupă câte o poză din gazetă, nu uitau să mai copieze câte un cântec seara, trudiți, la lumina unei biete lămpi din sărăcăcioasele cantonamente. Cântecele acestea le puneau apoi în scrisorile pe care le trimeteau acasă. cu impresia că ele spuneau mai bine decât ei, tot dorul lor de acasă. Ii lăsam în pace. Știam doar că în acest chip circulă literatura populară dela un capăt la altul al țării.

... Când am venit la București, după desconcentrare, s'a întâmplat să am prilejul să fiu în preajma acelor care lucrau ca gazeta „Sentinela", să iasă cât mai bine. Pe mulți dintre cei care semnează în paginile acestei gazete, astăzi atât de cunoscută în rândurile soldaților, i-am văzut lucrând cu sârg la redacție. Numai cine știe ce înseamnă truda scoaterii unei gazete pe placul ostașilor, numai acela își dă seama că nu e lucru atât de ușor, așa cum ar părea la început.

Să vezi pe pictorul Dem., lucrând de zor pentru desenele care trebue să apară în revistă, să vezi pe scriitorul I. Valerian. alergând după manuscrise, să vezi pe glumețul Neagu Rădulescu, prezentându-se, ca la raport, cu năzdrăvăniile lui Neață și să nu știi bine de unde le scoate. Să vezi pe Ștefan Răceanu, edecul revistei, alergând toată ziulica la tipografie și mai știu și eu unde, ca revista să fie expediată la timp. Să vezi un mănuchiu de oameni inimoși, militari și civili, orânduind fiecare pagină, fiecare poză, fiecare articol

.... Numai cunoscând colțurile de țară unde a ajuns gazeta „Sentinela", numai așa îți dai seama de răsplata celor ce se străduesc pentru scoaterea revistei. In strădania lor, au uitat că din 1939, când a apărut primul număr și până astăzi 1941, doi ani au trecut repede, repede, așa cum trec bucuriile și străduințele.

Doi ani. nu sunt mulți, pentru o gazetă. Pentru gazeta „Sentinela", însă sunt ani de viață viguroasă, anii războiului Sfânt anii de jertfă și de mândrie pentru ostașii Neamului.

VALERIU MĂGUREANU

După doi ani

„Sentinela“ împlinește azi doi ani de viață. Doi ani de muncă și de biruință. Ea face acest sărbătoresc popas într'un ceas de românească înălțare, după biruința cea mare a Neamului.

A pornit la drum în preajma Nașterii Domnului, tocmai acum doi ani. Și a ajuns în mâna și în sufletul ostașilor, întocmai ca un dar de Crăciun. De atunci „Sentinela“ a cercetat, fără preget și fără zăbavă, toate drumurile pământului românesc, cu brațele pline de daruri pentru sufletul, inima și mintea ostașului român. L-a găsit pretutindeni: prin orașe, prin sate, prin cazărmi, pe zonă, prin tranșee și cazemate; apoi în plin avânt pe tărâmuri noi de victorie.

Acest vestitor de lume nouă și de biruință nouă, a plecat din birourile Direcțiunii Propagandei. In vatra ei de lumină s'au întâlnit, apoi, cele mai bune condeie militare și scriitoricești.

Pentru cei care au robotit cu credință, în paginile „Sentinelei“, simțim datoria să increstăm, cu acest prilej, cald cuvânt de mulțumire. Ne gândim la începutul greu, la care au luat parte atâția colaboratori, dragi și nouă și ostașilor.

Trebue să pomenim aci, bunăoară, osteneala îndelungată a d-lui I. Valerian, dela început și până azi, redactorul foii. La locul de frunte al listei colaboratorilor dintâi: maiorul Alexandru Marin, care a creiat prima legătură între Redacție și Oștire. La maiorul Stancov, azi locotenent-colonel, care bine s'a străduit, împreună cu noi, pentru sporirea și izbânda acestei foi; la căpitanul D. Iov; la maiorul Nicolau și prietenul de totdeauna, căpitanul Penescu, și el maior azi.

Prin spiritul de camaraderie și de râvnă ce a domnit aci, „Sentinela“ și-a creat o echipă închegată. In acelaș timp, a păstrat o colaborare camaraderească, cu ofițerii din Marele Stat Major, care s'au dovedit atât de săritori.

Scrisă la început pentru ostași, „Sentinela“ a ajuns, cu timpul, să fie scrisă de ostași. Noi, întemeietorii și colaboratorii de ieri, privim „Sentinela“, de azi, cu dragostea cu care privește părintele copilul, când ajunge să meargă singur. Și aceasta e marea noastră mulțumire sufletească: întruchiparea visului, din ceasul când am pornit la acest drum.

Căci foaia noastră, a voastră mai bine zis, a devenit un sfetnic credincios. S'au mărturisit prin ea toți cei cu gând bun și cu dragoste de Neam și de Patrie: Dela scriitor până la preot. Dela cetățean până la ostaș. Dela General până la soldat. Iar acum, avem mândria de a vedea că, într'adevăr, toți aceștia — cei de ieri, ca și cei de azi — fac laolaltă un singur suflet: „Sentinela“.

„Sentinela“ a mers, la pas și la gând, cu Țara cea nouă. Steag de credință în biruința Neamului, ea a pornit pe câmpul de bătaie. Păstrându-și comoara de trudă, a devenit foaia de războiu a ostașului român. A pășit la cot cu ostașii. I-a văzut în toiul luptei și i-a îmbărbătat frățește. Le-a dus vești și a adus vești dela ei. A oglindit necontenit faptele lor de arme, de vitejie, de eroism.

Azi, pe drept cuvânt, „Sentinela“ își aniversează cei doi ani încheiați, de vârstă, cu bucuria adâncă a datoriei bine îndeplinite. Brazda nouă, trasă de ea, a crescut ogor mare: moșie plină de spor și de rod. Biruința ei se încadrează în biruința cea mare a Neamului.

Astfel, sărbătorim în biruința „Sentinelei“, biruința românească. Și, cu acest gând sărbătoresc, credem în biruința muncii de mâine, care se va continua cu aceleași sentimente de râvnă, de jertfă și de patriotism, în slujba Țării celei noui a Mareșalului Antonescu. E mărturisirea și legământul nostru de români și ostași. Il înoim în pragul anului al treilea, cu aceeași tărie cu care l-am făcut în ziua cea dintâiu, când am pus temelia „Sentinelei“.

„Sentinela“ rămâne neclintită la postul ei. Foaie de ostași pentru ostași. Lăcaș de înfrățire și de putérnicie. In ea vibrează duhul întregei așezări românești: Cazarma, Familia, Biserica, Satul, Orașul, Ogorul, Lupta, Țara, Dumnezeu, Regele și Conducătorul.

„Sentinela“ — icoana ființei românești!

AL. BĂDĂUȚĂ
Secretar General al Ministerului Propagandei

Pentru Țara mea

Doamne, în prag de an ce vine,
Imi plec fruntea umilită
Intr'o rugăciune adâncă,
Pentru țara mea iubită.

Fă să crească rodul muncii
Insutit, pe sfânta-i glie!...
Dă-le Doamne biruință
Celor dela datorie!....

Ce-au plecat lăsând departe,
Sat micuț, între vâlcele
Ca să poarte cu mândrie
Tricolorul țării mele!.....

Imi ascultă rugăciunea
Prea puternice Stăpân,
Dă-le avântul lor în luptă
Să sdrobească pe păgân!....

Și 'n cătunele lăsate
Când vor reveni la plug......
Fă să fâlfâe stindardul,
Din apus până la Bug!...

Să-mi rămână țara-mi scumpă
Limpede cum e cristalul;
Doamne, ani mulți să trăiască,
Regele și Mareșalul!...

Dela Criș, pân' la Odesa
Și pe tot întinsul plaiu
Să se 'ntindă-o horă mândră....
Hora Regelui Mihai!..

Când se va 'ntregi de-apururi
Strămoșescu meu ogor.....
Liniștit sărut stindardul
Și-apoi Doamne, pot să mor!....

Subof. adm. V. GH. BĂLĂNESCU

Soldați români citind Sentinela

„Sentinela“ legătură de suflet între familie și oștire

„Sentinela“ face un popas sufletesc. Iși pune mâna strașină la ochi și privește puțin în urmă, peste osteneala și munca celor doi ani de bună și românească strădanie.

Doi ani de activitate nu pare mult. Doi ani de vârstă, și mai puțin. Dar când ai pornit la încordare pe o cale nouă și neumblată, sau când tragi brazdă pentru desțelenire, doi ani însemnează mult.

Ce greu este, când ieși iarna din casă, după un mare viscol, și te apuci să faci pârtie prin troienile de zăpadă. Cei care vin apoi pe urma ta merg ușor, căci pârtia e făcută. Ei însă trebue să se gândească la acela care a ieșit cu noaptea în cap la treabă, căci el a dus greul și lui i se cuvine recunoștința.

Pe drumul croit de „Sentinela“ vor păși mulți, cu vremea. Niciodată însă ei nu vor uita să închine un gând de cinste pentru râvna și vrednicia celor care au făcut începutul, au netezit calea și au pășit înainte, cu atâta încredere, spre multe și minunate îndepliniri.

Intru rodnicia celor doi ani de muncă ai bunilor lucrători în această vie a sufletului românesc, plecăm fruntea noastră pe hârtie, ca să increstăm modest prinos la ceas de praznuire. Apăsăm condeiul în făgașul adevărului și mărturisim laudă curată pentru tot ceea ce s'a făcut.

Ne gândim, în rândul cel dintâi, la duhul de credință, de creștinism și de omenie pe care „Sentinela“ l-a purtat cu sine și l-a slobozit cu dragoste și cu înțelepciune în toate lăcașurile și așezările ostășești, dela cazarmă și pichet până la cazemată și tranșee. Pretutindeni era așteptată ca o rază de lumină.

Prin scrisul „Sentinelei“ s'a grăit ostășește și românește, dar mai presus de toate s'a grăit creștinește și duhovnicește. Ostașul a simțit în paginile ei căldură duhovnicească. A simțit că nu e departe de bisericuța și de datinele din satul lui. El a citit în ea cu acelaș fior sfânt, cu care asculta citania sfintei evanghelii și a cazaniei sau glasul preotului, în auzul cărora și-a trecut copilăria și și-a călăuzit apoi pașii bărbătești.

„Sentinela“ s'a străduit și a isbutit să facă cea mai caldă și mai strânsă legătură între familie și oștire, între cămin și cazarmă. In chipul acesta, cazarma s'a transformat în casă părintească, într'o familie mai mare, cu atmosferă părintească, cu aromă de cădelniță, cu ison de strună, cu ecou de ectenie. Ostașul se simte în acelaș timp și cetățean și om. Nu rămâne rupt de restul lumii din afară, de gândurile și simțirile care l-au însoțit până la magazia de efecte și până la terenul de instrucție.

„Sentinela“ i-a adus mereu vești de dincolo de viața militară. Pretutindeni, ea l-a urmărit cu drag, ca o scrisoare scumpă de departe, ca un prieten și tovarăș de viață, care vrea să-ți producă numai bucurie și îmbărbătare, ferindu-te de necazuri și tristețe.

Cu duhul acesta, ostașul se întoarce într'o bună zi la casa lui, de unde se gândește cu atâta drag la viața ostășească. I se face dor, trimite o scrisorică și peste o săptămână două „Sentinela“ îi bate în poartă. El o despăturează cu bucurie și e atât de fericit. Cu un cuvânt, continuă să se simtă și mai departe ostaș, să trăiască în legătură cu toți ostașii rămași acolo, departe, să se adape la aceleași învățături.

Dacă numai atât ar fi înfăptuit „Sentinela“, ea totuși s'a învrednicit de cea mai înaltă recunoștință a Neamului. Iar oamenii care au depus această trudă plină de rod și de folos — dela cei dintâi până la cei din urmă — merită să fie cinstiți cum se cuvine la acest praznic de doi ani de muncă.

GEORGE A. PETRE

Echipa „Sentinelei“

Acum doi ani, într'o dimineață luminoasă de iarnă, d-l Al. Bădăuță, actualul secretar general al Ministerului Propagandei, a adunat în cabinetul d-sale câțiva scriitori (d-l G. M. Vlădescu și alții), pentru a pune la cale apariția unei mari publicații ostășești. Mai erau acolo, delegații Marelui Stat-Major și câțiva pictori cunoscuți.

Era vorba despre „Sentinela“.

Toți cei de față am răspuns cu insuflețire gândului minunat de a da oștirii gazeta de care se simțea mare nevoe.

Din clipa aceea, echipa noastră a purces la drum, iar fructul muncii s'a cules în fiecare săptămână, din paginile „Sentinelei“, răspândind până departe, pe zonă, slova zămislită din cel mai curat simțământ românesc.

Spiritul de echipă a fost bucuria cea mare, a celor din jurul revistei. Sporul nostru creștea asemenea albinelor în stup, iar avântul era acelaș la toți, dela cei mai tineri colaboratori, până la cei mai în vârstă.

In afara hotarelor se auzea zornăit de arme. Presimțeam că și noi vom trece prin momente grele, atunci când armata va fi chemată să-și spue cuvântul.

Moralul soldaților era minunat. Primeam zilnic de pe zonă, scrisori și versuri din care se revărsa sângele vijelios al strămoșilor daco-romani.

Greu ne-a lovit retragerea din Basarabia și Bucovina și mohorîte au curs zilele, după aceia, în redacția „Sentinelei“.

Dar nădejdea nu ne-a părăsit nicio clipă.

Și când a venit ziua de plată și înălțare, paginele „Sentinelei“, s'au transformat în imnuri de biruință.

Mulți din ostașii care au scris la „Sentinela“, sunt astăzi în cerul eroilor. Le trimetem, smeriți, prinosul nostru de recunoștință.

In pragul anului al treilea ținem să aducem mulțumirile noastre tuturor acelora care ne-au ajutat în munca de fiecare zi, fie în redacție, fie la tipografie.

I. VALERIAN

Coloană germană înaintând pe frontul dela Leningrad

Chemarea patriei

Când am ridicat arma şi am păşit vijelios în răsărit ne-am dat prea bine seama de sfânta chemare căreia îi răspundeam. Era chemarea patriei sângeros rănită anul trecut de lăcomia fiarei iudeo-comuniste; era chemarea desnădăjduită a milioanelor de fraţi care zăceau sub strânsoarea lanţurilor bolşevice; Şi era chemarea întregei omeniri creştine mereu primejduite de besna barbariei sovietice.

Am auzit această chemare şi i-am dat deplină ascultare. Am urmat îndemnul patriei şi porunca părinţilor şi strămoşilor noştri şi am pornit ca trăsnetul împotriva duhurilor rele. Am urmat îndemnul crucii şi al bisericii străbune; iar, la comanda marilor noştri şefi — Rege şi Conducător, — ne-am aruncat ca leii asupra duşmanului nostru de veacuri.

L-am biruit! L-am alungat de pe sfânta noastră glie! Am dat ţării adevăratele ei hotare spre răsărit, iar fraţilor bucovineni, basarabeni şi transnistrieni le-am dăruit bucuria libertăţii.

Născuţi şi crescuţi în sbucium şi suferinţă, noi românii ne-am scris cu sânge învălvorata noastră istorie. Aşa o scriem şi astăzi, pecetluind astfel viitorul urmaşilor noştri şi strălucita soartă a neamului românesc, menit să fie aici pentru totdeauna pavăza Europei.

De aceea, nu numai scumpa noastră patrie, ci întreaga Europă priveşte azi cu admiraţie şi cu nesdruncinată nădejde vânjosul nostru braţ, îndrumat bărbăteşte spre victorie.

In războiul acesta sfânt, omenirea dornică de o viaţă nouă, dreaptă şi cinstită, trimite tot ce are mai ales. Alături de noi, luptă cu o bravură neîntrecută vitejii ostaşi germani ai Marelui Reich; luptă fraţii italieni şi vitejii finlandezi, şi vin într'una, valuri-valuri, spaniolii, francezii, belgienii, olandezii şi celelalte neamuri europene şi creştine, dornice de a întări frontul crucii contra păgânilor, hotărîte să stârpească din temelie iadul bolşevic.

Câtă vreme va rămâne urmă de sămânţă bolşevică, omenirea nu va avea linişte şi pace, iar ţara şi neamul românesc vor sta sub necurmată ameninţare. De aceia, luptători ai României, cruciada împotriva duşmanului creştinătăţii, împotriva cotropitorului de neamuri şi pământuri, împotriva nimicitorilor civilizaţiei, trebue să meargă înainte până la desăvârşita distrugere a bolşevismului.

Căp. rez. GEANTĂ TEODOR

SUCEAVA

De-aici se'ntinde umbra lui Ştefan [Voevod,
Pân'dincolo de Nistru, pân'dincolo de [Bug,
Atât cât el pe vremuri a stăpânit norod,
Şi cei ce-au vrut să prade pământul de [belşug,
Au fost bătuţi de oaste şi puşi să tragă [plug.

Pe urmele lui Ştefan ne poartă [Mareşalul,
Am biruit şi totuşi mai taie cale spada,
Nu-i plină biruinţă, nu a sunat semnalul,
In fruntea oştii, Ştefan, conduce [Cruciada.

Dar umbra lui hodină şi linişte nu are,
Cât graniţele ţării mai sunt încă [ştirbite,
Cât nu mai sună clopot la sfintele altare,
Cât sufletele noastre mai sunt încă [robite.

In ziua când oştirea va trece cu alai,
Să desrobească glia şi să arunce pleava,
Se va'mplini destinul sub Regele Mihai,
Şi umbra se va'ntoarce, în cripte, la [Suceava.

Plut. adm. GH. NEGURIŢĂ

Cine a voit să cucerească Europa...

Pentru ce luptăm la răsărit

După cinci luni de războiu, armatele germane şi române luptă, mereu victorioase, împotriva unui duşman strajnic pregătit, unui duşman care urmărea să stăpânească lumea, şi să semene pretutindeni sămânţa comunismului. Infrângând lupte grele, am cucerit Basarabia şi Bucovina, şi-am redat ţării mândria ei naţională.

Dar războiul nostru nu s'a încheiat la Nistru. Am trecut dincolo într'o provincie tot românească şi am alungat pe vrăjmaş şi am alipit Basarabiei ţinutul zis al Transnistriei, închegând Moldova străbunilor noştri, Moldova dela Carpaţi până la apa Bugului.

Dar nici la hotarul acesta n'am depus armele. Am pornit în largul ţării bolşevice, urmărind pe duşman şi urmărind înfrângerea lui desăvârşită. Căci până nu v'om curăţi toată buruiana comunistă, în Europa nu va fi linişte. Marele nostru aliat, Germania, şi cu noi, ţintim nu să cucerim tărâmuri noi, ci să aşezăm în vecinătatea noastră liniştea, cuminţenia, credinţa, adică să alungăm din răsărit primejdia desordinei şi a răsvrătirii.

Când îţi vine hoţul în casă, nu te mulţumeşti numai să-l alungi, ci te iei după el, până ce-l prinzi. Aşa facem noi azi: fugărim pe comunişti până i-om învinge sau până ce ei vor închina steagul întregei lor armate. Biruinţele pe care vitejia noastră ni le-a dat, au adus libertate la atâţia fraţi de ai noştri care, de ani şi ani, indurau jugul străinului. Am eliberat nu numai pe fraţii noştri din Transnistria, ci şi pe alţii atâţia care trăiesc în sate ce se întâlnesc şi dincolo de Bug şi dincolo de apa îndepărtată a Niprului. Neamul românesc are rădăcini în multe părţi ale lumii şi oriunde a prins cheag a păstrat graiul, a ţinut credinţa, a rămas în aceleaşi datini pe care le-a moştenit dela inaintaşi.

Aşa, ostaşi, o întâmplare vrem să v'o povestim noi astăzi, ca să vedeţi până unde dăinueşte neamul nostru în răsărit. După ce au trecut Niprul, ostaşii noştri, păşind din isbândă în isbândă, au înaintat spre ţinutul Crimeei, spre Marea de Azov, acolo unde este patria tătarilor cu care noi în trecut am avut mult de furcă. Şi acum s'au întors lucrurile! Cu sute de ani în urmă, ei veneau în Moldova s'o jefuiască, iar noi acum mergem să-i eliberăm, ne ducem la ei cu vorbă bună, cu prietenie, aşa, după firea noastră românească.

Pe când o patrulă înainta spre Marea de Azov, ajunge într'un sat şi se minunează văzând case şi gospodării ca'n ţara noastră.

— Parcă-i la noi în Moldova, vorbeşte un ostaş.

— Apoi dacă şi noi suntem Moldoveni, răspunde un băieţel suit pe o poartă.

Era un sat românesc. Ii zice: Maituhai. Un sat românesc la mii de kilometri de ţara noastră. De peste 100 de ani trăiesc acolo vreo sută cincizeci de familii de moldoveni, vorbind ca şi noi, având cunoştinţă că sunt moldoveni şi că neamul lor e puternic undeva, în Apus. Deşi trăiesc între străini, unul nu ştie vorbi ruseşte sau altă limbă. Chiar bătrâna satului Panaghia Sârbu, femeie de peste 80 de ani, deşi născută în Maituhai, nu ştie boabă străină.

Ostaşii noştri tare s'au minunat şi când a venit primarul satului, Ion Maftei, l-au rugat să-i ducă să vadă o casă de gospodar. Şi au intrat în casa lui Tudor Stancu şi li s'a părut că au pătruns acasă la ei. Scoarţe pe pereţi, icoane în răsărit între ştergare de borangic, lăiţi acoperite cu lăicer şi'n grindă stivă de busuioc.

Iată, iubiţi ostaşi, ce 'nsemnă neamul românesc şi iată încă o pricină pentru care luptăm în răsărit: ca să aducem slobozenie tuturor noroadelor care, fără niciun drept, au fost subjugate de bolşevici. Intre aceste noroade sunt şi fraţi de ai noştri şi nu poate fi mai mare bucurie pentru noi decât să ştim că, prin biruinţele noastre, aducem şi'n aşezările lor bucuria, liniştea şi întărirea în credinţa neamului românesc.

Căpitan rez. D. IOV

Tot despre generalul Iarnă

Odată cu căderea zăpezii, bolşevicii stau să privească la spulberarea ultimei lor nădejdi: faimosul General Iarnă nu-i pune la adăpost, aşa cum li se făgăduise, împotriva fulgerătoarelor atacuri ale armatelor noastre victorioase.

Dacă cei trei mareşali ai lor — Voroşilov, Timocenko şi Budienni — n'au fost în stare să ia nicio ofensivă în timp de cinci luni de războiu, dacă sub comanda lor zăpada i-a prins cu forţe împrăştiate şi în mare parte nimicite, generalul Iarnă nu-i va putea ajuta să-şi refacă un front care s'a rupt pentru totdeauna. Ba, dacă privim mai bine cum se petrec lucrurile, am putea zice că generalul Iarnă se dovedeşte a fi mai mult de partea noastră, decât de partea lor. Căci, de când faimosul general şi-a trimis nămeţii peste stepe, drumurile îngheţate pot fi străbătute cu mai multă uşurinţă.

Cu toată venirea generalului Iarnă, trupele germano-române au înaintat în Crimeea, ocupând Kerciul, unul dintre cele mai de seamă porturi sovietice la Marea de Azov. Prin cucerirea acestui port, aşezat chiar la ieşirea Mării de Azov în Marea Neagră, cea dintâiu a rămas izolată şi flota ei nu mai poate fi în niciun fel folosită de adversarii bolşevici. Acum, încă un port al Mării de Azov a fost cucerit de trupele germane: e portul Rostov, cea mai importantă cetate de mare din sudul ţării sovietice. Ocuparea Rostovului nu înseamnă numai câştigarea unui nou centru industrial din cele puţine câte le-au mai rămas bolşevicilor, dar capătă o importanţă şi mai mare pentru întreaga desfăşurare a războiului, importanţă ce se va vedea în curând. Căci Rostovul e cheia spre drumul Caucazului, acea regiune muntoasă a sovietelor, care ascunde cele mai mari comori petrolifere ale Europei. Iar pentru şoimul vitejiei germane, dela Rostov până la Baku, nu e decât un sbor, sborul care va aduce o copleşitoare victorie împotriva bolşevismului.

Se vede deci, cât de amăgitoare a fost pentru hoardele comuniste, nădejdea pe care şi-au pus-o în faimosul general Iarnă. Nici el, nici nimeni nu va mai putea să dea bolşevicilor puterea îndoită care le-ar trebui azi, pentru a mai învinge. Şi atunci, cine să le-o mai dea? Dumnezeu? Dumnezeu nu poate ajuta pe cei care au izgonit crucea şi au năruit biserica.

Dumnezeu e cu noi, cu armatele noastre care luptă cu crucea în mână; cu sufletul nostru care l-a proslăvit şi a cărui bărbăţie sporeşte mereu prin credinţă.

In pragul bătăliei hotărîtoare, vom merge ca şi până acum: cu Dumnezeu în suflet, cu icoana Patriei în minte, cu braţul în slujba sfântă a Ţării, cu arma în bătăliile războiului aducător de pace pentru omenire, de fericire şi dreptate pentru tot neamul românesc.

Sublt. rez. MIRCEA ŞTEFĂNESCU

Steagurile românești în Crimeea

Țărmurile Mării Negre, ca la o nouă consfințire a eternității noastre, a ridicat și de data aceasta spre largurile albastre și însorite, faldurile tricolore ale destinului românesc... Pe țărmul unde înfloresc portocalii și de unde au pornit, veacuri de veacuri, gândurile hrăpărețe, nici când sătule de cât pământ stăpâneau, dela pravoslavnicii Țari ai minciunilor moscovite și până la ciuma roșie a călăilor bolșevici, spre Bizanțul tuturor făgăduelilor mai întâi și apoi Constantinopole, cheie de boltă a drumurilor de apă — astăzi amândouă năruite pentru totdeauna — în clipa aureolatelor înălțări sufletești a ceasurilor de față, figura viteazului vânător de munte, român, este bătută de briza Mării Negre, la Sevastopol... Este acesta, negreșit, un destin. Destinul faptei deplin împlinite. O putere mai tare decât toate puterile lumii la un loc au călăuzit iarăși pașii acestui popor mult încercat, ducându-l unde torțele lui vii, trecutul îndârjit și steaua călăuzitoare a creștinătății i-au hotărît locul printre popoarele Europei. Mâna ostașului nostru, bătătorită, dar sfântă, a știut a despica valul relelor multe și tari, dela Prut până în Crimeea, din hățișurile Nistrului până în istmul Kerci, de unde vârfurile Caucazului semeț și înzepezit, deschide totuși, de acum, drum nu mai puțin luminos și drept spre inima bogățiilor lui. Istoria nu va uita să înscrie pe fila ei cea mai glorioasă, rolul soldatului român, pion al vieții noi care a început pe aceste meleaguri, odată cu vara anului 1941... A fost scris, așa dar, ca stema Țării Românești să înalțe încă odată, pe câmpurile nogaice de odinioară, ale hoardelor turanice, ce nu de puține ori i-a svânturat, ca viforul, sinețele și „scările de lemn", însemnate în Praviile domnești ale lui Ștefan Vodă Sfântul, să înalțe aici simbolul vitejiilor ce nu s'au stins.

Iar dacă privim de acum pe deasupra „drumurilor fără pulbere", dintr'un colț de lume care face cu bătrânul Tomis o ondulare de mare, cum nu sunt multe asemeni frumoase și îmbelșugate, nu mai puțin putem privi spre viitorul cu adevărat de aur, al neamului care a luptat, a suferit și s'a sbuciumat pentru fărâma lui de pământ, pentru credință și pentru Dumnezeu, aici la gurile învârtoșate ale Dunării mărețe, unde veghează, ca un scut, osemintele morților noștri. Aminteri lor ne este indemn și nădejde. Duhul celor fără de viață aevea dar cu inimile viteze bătând în ritm cu eroicele fapte de arme de pe pământul Crimeei.

Serg t. r. G. DORUL DUMITRESCU

Viteji din Roșiori

In luptele dela Adamowitscha, inamicul contraatacând puternic, se apropie până la 30—40 metri de pozițiile regimentului de roșiori, întărindu-se într'o vâlcea, asupra căreia trăgătorii noștri nu mai puteau acționa.

Dar soldatul Țuică, din escadronul III, socotește că nu trebue lăsat inamicului niciun răgaz. Iese din amplasament, se ridică în picioare, împreună cu sergentul Anghelache Ștefan, pe al cărui umăr așează pușca mitralieră și trage. Trage un foc nimicitor, ținând singur în loc al doilea contraatac bolșevic.

A fost în fața camarazilor săi un exemplu neegalat de curaj, hotărîre și spirit de sacrificiu, într'un moment când inamicul amenința mai crâncen ca ori când.

•

Soldatul Barbu Ștefan din același escadron a fost trimis să aducă știri dela un escadron ce se afla în flancul stâng.

Străbătând câmpul care era intens bătut de artilerie și focul armelor automate inamice, la înapoiere, soldatul Barbu cade rănit atât de grav, încât nu mai poate înainta până la postul de comandă. Se trimite atunci un alt agent pentru a-l căuta. Fiind găsit de acesta, Barbu n'a putut decât să arate cu privirea spre mâneca dela manta. Intr'adevăr, aci era hârtia pe care fusese însemnată știrea mult așteptată de comandantul său de escadron.

Camaradul lui s'a înapoiat în grabă cu răspunsul, anunțând totodată brancardierii.

Deși rănit grav în gât, soldatul Barbu Ștefan n'a vrut să plece la ambulanță până când n'a fost adus mai întâi în fața comandantului, pe care l-a întrebat dacă într'adevăr a primit raportul pe care i-l luase camaradul său din mâneca mantalei.

•

Plotonierul Bejan Niculae, din escadronul I comandat de căpitanul Popescu Gh., ceruse prin șase rapoarte să fie trecut dela serviciul casieriei, la front. In timpul atacului dela Adamowitscha luând în mână pușca mitralieră, însoțit fiind de un soldat care purta muniția armei pleacă, în fruntea plotonului, spre sat, înfruntând ploaia de gloanțe a inamicului. Pentrucă plotonul din dreapta rămăsese mult în urmă, plotonierul Bejan înainta alergând spre sat și striga: „Nu trageți! Aici plotonierul Bejan". Aceasta pentru a atrage atenția roșiorilor care, din cauza întunericului, ar fi putut să tragă și în direcția în care se afla el. Ajungând la 30 metri de prima casă a satului, un glonte de armă inamic îl lovește în gât.

Prăbușindu-se, plotonierul Bejan se întoarce către soldatul care-l însoțea. I-a dat pușca mitralieră, ordonându-i:

—„Inainte!".

In aceeași clipă este ajuns de flăcăii neînfricați, care îmbărbătați de eroismul comandantului lor, au înaintat, înfrângând apărarea disperată a dușmanului.

•

Sergentul Grigore Dumitru înainta vijelios în asaltul asupra satului Adamowitscha, având alături pe soldatul Stan Mihalache. Deodată, un proiectil de Brandt cade între ei, ucigându-i. Mai înainte de a-și fi dat însă sfârșitul, sergentul Grigore adresează grupei pe care o comanda o ultimă îmbărbătare, strigând:

— „Inainte! N'aveți grije de mine".

•

Sublocotenenții: Sfințescu, Ionescu Paul și Matac Alexandru, din escadronul I, fiind răniți chiar în clipa când începuse atacul, au continuat să-și comande plotoanele, înaintând sprijiniți pe umerii soldaților lor.

N'au părăsit lupta decât târziu, când au fost înlocuiți la comandă și evacuați la ambulanță.

Cu Dumnezeu

Cu Dumnezeu păstrat-au multe veacuri,
Strămoșii noștri scumpul lor ogor,
Și către El strigatu-și-au durerea,
Când îi strivea urgia vremilor.

Cu el în inimi, fugăriți prin munți,
Din calea hoardelor cotropitoare
Și tot cu El ei au întins moșia,
Și-au stat de strajă veșnic la hotare.

Altare sfinte stau drept mărturie,
Că dela Dumnezeu avem puterea,
Să ne croim în lume un destin,
Sorbindu-ne din cupa lui durerea.

De aceea azi, când valuri furioase,
Se prăvălesc asurzitor și greu,
Le-om birui, cum biruiau strămoșii,
Dacă păstrăm în noi pe Dumnezeu.

Serg. t. r. BOCȘA NICOLAE

Post înaintat de pușcă-mitralieră pe frontul de răsărit

O zi neagră pentru tancurile bolșevice

In sectorul Dalnik-ului, presiunea exercitată de trupele noastre, asupra bolșevicilor, crește din zi în zi. Dalnikul, „Satul-Cazemată" din fața Odesei fusese atins de unitățile noastre de infanterie, în special de un regiment de dorobanți, care ocupase primele case din aripa dreaptă a satului. Amenințați cu învăluirea fortăreței, bolșevicii pornesc în dimineața zilei de 2 Octombrie o acțiune disperată de descătușare, contraatacând cu care de luptă și cu puternice unități de infanterie, centrul dispozitivului nostru.

După o pregătire mare de artilerie, inamicul atacă în masă frontul nostru, aruncând în luptă peste 20 de tancuri de toate mărimile, urmate îndeaproape de infanterie. Regimentul de Dorobanți primește ordin să respingă contraatacul inamic și să restabilească poziția inițială a frontului. Cu două batalioane în linia întâia și cu unul în linia doua, regimentul pornește contraatacul, batalionul căpitanului Cârstea luând primul contact cu inamicul.

Compania de tunuri antitanc, de sub comanda locotenentului Buzdug Alexandru, este împinsă înaintea primei linii de pușcași, pentru a împiedica, prin focul ei, înaintarea tancurilor inamice. In sectorul batalionului căpitan Cârstea, o grupă de două tunuri, sub comanda Plot. T. R. Pristavu Pavel, reușește să amplaseze piesele pe cota 68,3, dominând astfel întreaga vale în care se desfășurau forțele de oțel ale inamicului. Alături, pe aceeași cotă, era observatorul înaintat al unei baterii germane, compus dintr'un ofițer și doi soldați germani, care așteptau în tăcere desfășurarea luptei.

Tancurile bolșevice își fac apariția pe panta din fața cotei, căutând să manevreze înălțimea, primul obiectiv al contraatacului inamic, fără să bănuiască prezența tunurilor noastre antitanc pe această cotă.

Plot. T. R. Pristavu așteaptă momentul potrivit. Cei doi ochitori dela tunuri, Sergentul Preotu și Caporalul Ursache și-au pus la punct aparatele de ochire și mânuesc cu atenția încordată, mișcările tancurilor bolșevice.

Ofițerul german de artilerie se apropie de dorobanți, atras de importanța luptei ce avea să se desfășoare. Tunul, contra carului de luptă, contra colosului de oțel e gata.

Primul tanc a intrat în câmpul lunetei și comanda scurtă a lui Pristavu deslănțui focul. Cele două proiectile lovesc în plin tancul, care rămâne înțepenit pe loc, cu șinele sdrobite.

Cei trei observatori germani isbucnesc bucuroși:

„Caput, caput!".

Din tancul imobilizat, un singur servant reușește să iasă afară din cușca de oțel, unde își găsise moartea ceilalți trei.

Din momentul acela, lupta se încinge crâncenă. Monștrii de oțel deschid focul cu armamentul lor de bord, compus din tunuri și mitraliere, asupra cotei, în același timp cu artileria bolșevică, care reperase piesele.

Adăpostiți în spatele scuturilor, servanții trag lovitură după lovitură. Al doilea tanc, unul dintre cele mai mari, înarmat cu un tun și trei mitraliere, iar pe părțile laterale cu puști mitraliere, este lovit și ia foc.

Observatorii germani sunt entusiasmați și îmbărbătează pe dorobanți. Pasionați de duelul formidabil ce avea loc, germanii dau concursul lor, cărând cu brațele proiectile de tun, care se găseau la poalele cotei.

Un alt tanc, de aceeași mărime, încearcă o manevră abilă ca să iasă din focul ucigător al tunurilor noastre, dar este și el străpuns de proiectile și incendiat.

O debandadă cumplită cuprinde tancurile bolșevice care nu mai știu încotro să apuce. Sgomotul infernal al motoarelor și al șenilelor, exploziile proiectilelor, fac să geamă valea, în care se consuma tragedia tancurilor bolșevice.

Artileria inamică încearcă să salveze tancurile din situația disperată în care se aflau, vărsând un adevărat torent de proiectile asupra cotei. Culcați pe brânci, dorobanții își continuă misiunea sub privirile pline de admirație ale ofițerului german.

Al patrulea tanc este lovit în plin și imobilizat. Proiectilele pătrunseseră chiar prin servanții tancului.

Alte două tancuri sunt luate sub focul pieselor. In acel moment își deslănțuise tirul eficace și artileria noastră, asupra carelor sovietice. Valea se transformă în iad... Schijele bombelor mușcă aprig din trupul de oțel al monștrilor. Carele se mișcă acum foarte greu. Unul se oprește ca fulgerat, lovit de proiectilele dorobanților, iar o bombă de tun desăvârșește opera, distrugându-i cupola.

Celălalt, al șaselea, din tancurile sovietice, care pătrunseseră în sectorul dorobanților, reușește să se strecoare prin norul de praf și să scape cu fuga din „valea morții".

Un ura formidabil cutremură cota 68,3, când ultimul tanc din sector fusese înlăturat.

Observatorii germani îmbrățișează frățește pe plut. t. r. Pristavu, comandantul tunurilor și pe ceilalți servanți. Sergentul Preotu și caporalul Ursache, ochitorii celor două tunuri, privira movila scormonită de bombe și nu-și credeau ochilor că au scăpat cu vieață.

— Când rămară porcii ăștia, Ursache?

— Mi se pare că în timp ce bumbăceam rășnițele ciolovecilor, don sergent, că astfel n'aveau când, răspunse Ursache, lăsându-și casca pe spate și zâmbind cu înțeles.

S.

Transportarea răniților prin pădurile Rusiei comuniste

La Dalnik, la Odesa...

După lupte grele, trupele românești au reușit să depășească o nouă zonă de rezistență sovietică și să se apropie de Dalnik, pe linia satelor Freudenthal și Petersthal. In focul bătăliei însă, înaintarea unităților nu a fost egală. Față de linia frontului, pe șoseaua ce trece printre cele două sate, o divizie de infanterie a reușit să creeze în poziția sovietică un intrând de circa zece kilometri.

Punga aceasta, supusă focului tuturor armelor sovietice, trebue păstrată cu orice preț. Prin ea se va susține înaintarea ostașilor rămași în urmă, prin ea se va creia un pintene tare periculos în liniile bolșevice.

Sarcina de a ocupa această pungă și de a rezista contraatacurilor prin care sovieticii nădăjduesc să dobândească un front mai prielnic, revine regimentului de gardă.

Comandantul regimentului, col. Săulescu Gheorghe, pornește el însuși să recunoască noua poziție și să ia măsurile cele mai potrivite pentru a evita pierderile și a putea susține cu succes operațiunile ce se vor deslănțui.

Insoțit doar de adjutantul său, colonelul depășește trupa ce înaintează în marș forțat spre Freudenthal și cercetează pozițiile inamice, studiază particularitățile terenului, dă dispozițiunile necesare unei cât mai bune așezări, hotărând ca postul de comandă să se afle în rând cu pușcașii.

In zorii zilei, trupa a ajuns și ea pe noua poziție. După indicațiile colonelului comandant, se ia dispozitivul și oamenii pornesc să se rânduiască.

Sovieticii nu le dau însă răgaz. Un val de bombardiere îi împroașcă cu „bomboane"; după cum numesc vânătorii proectilele ucigătoare. Apoi, artileria, brandt-urile, mitralierele avioanelor de vânătoare, împroașcă pe ostașii noștrii cu tot armamentul bolșevic. Primirea violentă pe care o fac bolșevicii, a lor noștri, depășește orice așteptare.

A trecut o zi. Regimentul de vânători de gardă și-a ocupat și și-a consolidat poziția. Noaptea, focurile sovieticilor sunt la fel de violente. S'ar putea crede că pregătesc un contra-atac.

Incercarea lor de a corecta linia frontului se isbește de rezistența vânătorilor de gardă.

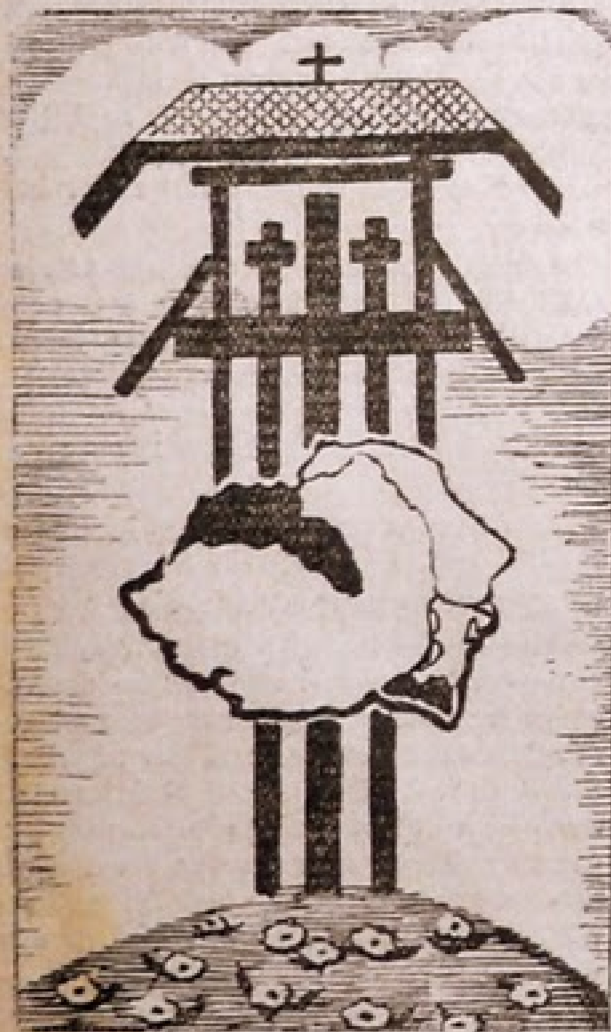
Spre dimineață, focul s'a liniștit, colonelul comandant hotărăște să pornească o nouă recunoaștere.

Când locotenentul Ionescu Munte pornește în recunoaștere, sovieticii deslănțuie un nou bombardament.

Cel dintâiu proectil a căzut la dreapta șoselei. N'a atins pe nimeni. Al doilea exploatează chiar în centrul postului de comandă. O schije a lovit mortal pe locotenentul Ionescu Munte, o alta a isbit pe colonel în frunte. Deși rănit, colonelul comandant se repede imediat lângă ofițerul căruia schija i-a perforat pieptul. Nu primește să fie pansat decât după ce acesta a fost văzut de medic și evacuat. I se atrage atenția că el însuși este serios rănit, că rana îi poate pune în primejdie ochii. Cere un bandaj ușor și refuză evacuarea. Nu își va părăsi trupa în momentele cele mai grele. Știe bine că luptele vor fi din ce în ce mai aprige, că regimentul său va avea de îndeplinit încă multe misiuni grele.

Intr'adevăr, ordinele comandamentului se urmează cu repeziciune și cu aceeași repeziciune, ele sunt executate.

O zi, două, o săptămână. După lupte încleștate, vânătorii de gardă sunt la porțile Dalnikului, la porțile Odesei. In fruntea lor, tot mai suferind, stă colonelul Săulescu Gheorghe. Pentru bravura, tenacitatea și iscusința cu care și-a condus unitatea în nenumărate lupte grele, a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul".

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

15 CONTRA 1

Un reporter german de războiu povestește astfel, o ispravă a aviatorilor români:

Ne aflăm pe un aeroport românesc la Marea Neagră. Soarele se află la amiază și este o căldură înăbușitoare. Ne aflăm sub un avion român, de vânătoare, adăpostiți, împreună cu pilotul (un plutonier major) și un interpret. Dinspre Mare adie un zefir, care mișcă ierburile și cicoarea din fața noastră.

Pilotul este clasificat al doilea pe lista de succese a unității sale aeriene. Din 49 puncte ale escadrilei, opt se datoresc lui, iar din aceste opt, într'o singură jumătate de oră, a realizat trei isprăvi aeriene. Poartă cea mai însemnată decorație dată aviatorilor români.

Povestea celor 3 „Rata" sovietice doborîte este următoarea:

A primit ordinul să plece la o vânătoare de avioane sovietice. Plutonierul pornește cu un singur avion însoțitor. In văzduh întâlnește trei avioane bolșevice de vânătoare. Plutonierul atacă unul din aparatele inamice. Camaradul său pe altul. La primul atac a mers repede. Avionul sovietic a luat foc. Inainte de a observa exact rezultatul s'a întors spre camaradul său ocupat mereu cu bolșevicul. Poate, deci, să pornească împotriva celui de-al treilea avion bolșevic, care încerca să fugă. Plutonierul îl urmărește și îl ajunge din urmă. Se află la 200 metri, la 150, la 100 metri, la 50, 40, 30 metri și nu vrea să tragă prea de vreme. La un moment dat se uită în jos, fiindcă are presentimentul, că se întâmplă ceva. Observă avioane sovietice de vânătoare sburând în spirală: 3, 4, 5, 6, 8, 10 — nu poate să le numere pe toate. N'are timp, fiindcă are în față încă o pasăre care trebue să cadă. Trage focuri peste focuri, dar „Rata" nu dispare. Un nou atac. Privește la o curbă spre avioanele care se ridicaseră. Le poate număra exact, sunt în număr de 15. Sboară în direcția lui și 'ncearcă să-l împingă spre liniile sovietice. Treptat, treptat, urmărirea devine neliniștitoare. Plutonierul își părăsește camaradul de luptă în voia Domnului și se retrage. Cele 15 „Rata" sunt pe urmele lui. Sboară în așa fel ca să formeze un cerc larg în jurul lui. Incepe o goană pe viață și pe moarte.

Este încercuit de „Rata" și nu mai are nicio posibilitate de scăpare. Un avion iese din cerc și se îndreaptă spre avionul român, deschizând focul. Plutonierul răspunde cu o rafală. Joacă ultima carte. Trebue să doboare pe inamic pentru a ieși din cercul de foc. Observ o flacără în fața lui, o explozie și bucăți de avion sboară spre pământ. Celelalte 14 avioane au un moment de panică, fiindcă nu contau pe așa ceva. Plutonierul observă virajele. Atunci se hotărăște să facă un sbor în picaj pentru a scăpa de încercuire. Când și-a redresat aparatul observă pe camaradul român sub el, pe care-l uitase și nu știa ce pericol îl amenința.

La înălțime. La o distanță scurtă observă un avion inamic, care, probabil nu-și dădea seama de primejdia apropiată.

Il ia drept țintă, face o curbă spre stânga și-l lovește din plin. Avionul inamic a început să ardă. Primele lovituri au nimerit deci în plin. Atacul s'a desfășurat atât de repede încât nu i-a făcut parcă nicio plăcere. Plutonierul a făcut un nou viraj până să-și găsească prietenul de luptă. A avut și el noroc, căci a doborît un avion inamic. Pot fi mulțumiți de expediție. Când au aterizat pe aeroport, sosiseră primele rapoarte ale artileriei anti-aeriene germane și române, care urmăriseră de jos lupta aeriană.

Victoria lor era știută. Rapoartele mărturiseau toată vitejia piloților români.

KARL HEINZ ECKERT

Porumbei călători în slujba armatei

Una din clădirile, care servesc unui scop militar de mare importanță, este școala din Spandau pentru porumbei călători militari. In armata Germană sunt întrebuințați numai porumbei călători din crescătorii proprii, care provin în cea mai mare parte din Spandau. Acolo sunt instruiți și experții armatei germane în porumbei călători. Subofițerii urmează un curs de trei luni, fiind inițiați în practica creșterii porumbeilor și învățând tehnica transmiterii de știri prin porumbei călători. Ca toate organizațiile armatei germane, și schimbul de scrisori prin porumbei este reglementat cu grije.

Când sosește un porumbel călător este înștiințat printr'o sonerie expertul porumbeilor călători, care îi ia cartușul cu știrea. Pe formularul hârtiei ușoare este un semn. Parola porumbelului Nr.... Pentru mai multă siguranță se dă drumul deodată mai multor porumbei cu aceeași parolă. S'a stabilit că străbat distanțe de 350 km. cu preciziune. Și s'au obținut rezultate bune și la depărtări mai mari. Interesant este faptul că după legea porumbeilor călători, persoane care în mod intenționat, sau din greșeală, omoară porumbei călători, sunt pedepsiți cu închisoare până la 2 ani. Pentru a îngreuna spionajul prin porumbei călători, toate autoritățile polițienești din Germania au primit dispoziția ca porumbeii suspecți, care nu poartă numerele germane cunoscute, să fie expediați Institutului porumbeilor călători militari. Printr'un fel de pașaport, o foaie a originii, pe care o capătă fiecare porumbel și în care sunt enumerate semnele caracteristice, condițiile de creștere și bolile, toți porumbeii călători militari sunt puși în siguranță.

Un pluton de mitralieră

Plutonul de mitralieră comandat de sublocotenentul Zamfir, primește ordin să sprijine un batalion de infanterie, care ocupase un sat dincolo de Nistru și care avea muniția terminată. Sublocotenentul Zamfir, înainte de a porni plutonul său, își controlează muniția și apoi dă ordin oamenilor să pornească la atac.

Tânărul sublocotenent înaintează prin ploaia de gloanțe a dușmanului. Toate atacurile bolșevicilor sunt respinse și batalionul pune mâna pe un punct important.

De plutonul sublocotenentului Zamfir nu se mai știa nimic însă. Comandantul batalionului pornit în căutarea lui întâlnește câțiva soldați, rămași din pluton. O mitralieră românească cu benzile de cartușe trase, zăcea după o măgură de deal. Două tancuri grele bolșevice fuseseră distruse de mitralierii noștri. Caporalul Panait Petru murise cu mâna pe trăgaciu și cu capul rezemat de cutia mitralierei. Au mai fost găsiți 18 eroi, ai plutonului morți la posturile lor, cu cutiile de munițiuni în mână.

Ciuruit de gloanțe, sublocotenentul Zamfir zăcea cu fața către cele două tancuri bolșevice distruse de mitralierele plutonului lui. Pentru eroismul său, bravul sublocotenent a fost decorat „după moarte" cu ordinul „Mihai Viteazul".

Cântec de dor...

Frunză verde foile
Porni badea oile,
Pe cărarea dintre fagi,
Cu flori mândre şi cu fragi
Şi la umbra unui fag
Se opri, doinind cu drag
Viersul unui dor pribeag.
Şi cum zice-aşa cu foc
De dragoste şi noroc,
Păsările-au amuţit
Isvorul s'a molcomit,
Iar în liniştea din plaiu,
Ca 'ntr'un colţ vrăjit de raiu,
Sună viersul lin de nai.
Ş'apoi verde bob de grâu
Jos, în vale, la pârâu
Şade mândra şi suspină
Focul inimii şi-alină,
C'a ajuns-o dragostea
Lângă-un fir de viorea
Singurică... singurea.

Cules de G. BREAZU-ULMU

Pedeapsa lui Stalin

Ciocanul şi cu secerea 'ntr'o zi,
Tăind în bucăţele-un ciolovec,
L'au ciopârţit pentru a descoperi,
Ce are'n el acest muscal zevzec.

Văzând că'ntrânsul omenie nu-i,
Şi 'n capu-i judecată nu era,
Ciocane şi cu seceri mii de mii,
S'au hotărît pe toţi a-i suprima.

Ne răsculăm, Stalin e un mişel,
Să prindem iute groaznicul casap,
Căci omenie nare-un pic în el,
Şi să-i sărim ciocane-atâtea'n cap!

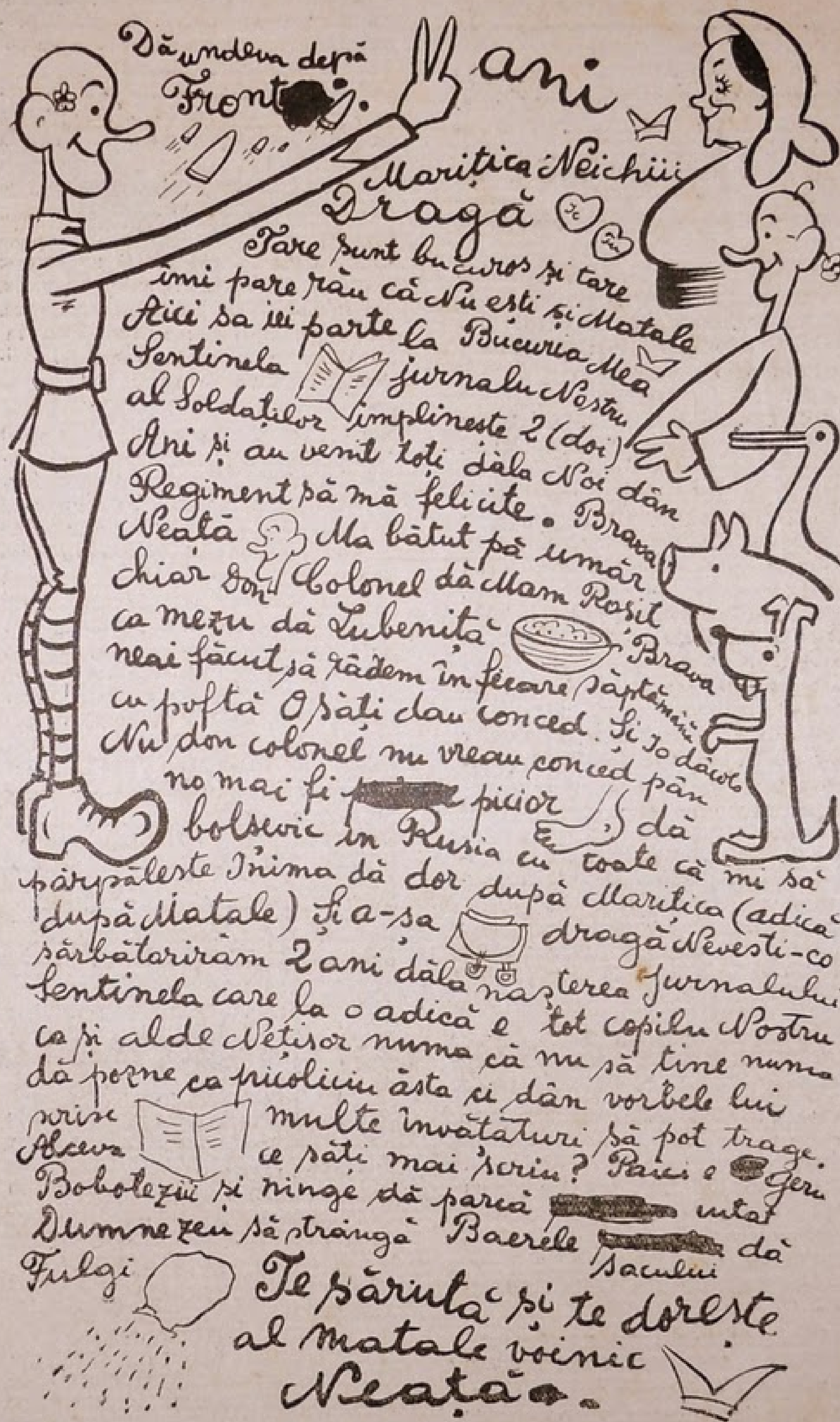
T. C.

Neaţă camuflat

Unde e?

Epistoliile soldatului Neaţă

Dă undeva depă
Front[redacted].
ani
Mariţica Neichiii
Dragă
Tare sunt bucuros şi tare
imi pare rău că Nu eşti şi Matale
Aici sa iei parte la Bucuria Mea
Sentinela jurnalu Nostru
al Soldaţilor împlineste 2 (doi)
Ani şi au venit toţi dăla Noi dăn
Regiment să mă felicite. Brava
Neaţă Ma bătut pă umăr
chiar Don Colonel dă Mam Roşit
ca mezu dă Tubeniţă Brava
neai făcut să râdem în fecare săptămînă
cu poftă O săţi dau conced. Şi Io dăvolo
Nu don colonel nu vreau conced păn
no mai fi [redacted] picior dă
bolsevic în Rusia cu toate că mi să
pârpăleste Inima dă dor după Mariţica (adică
după Matale) Şi a-şa dragă Nevesti-co
sărbătorirăm 2 ani dăla naşterea Jurnalului
Sentinela care la o adică e tot copilu Nostru
ca şi alde Neţisor numa că nu să tine numa
dă pozne ca picolinu ăsta şi dân vorbele lui
scrise multe învăţături să pot trage.
Acuma ce săţi mai scriu? Paici e [redacted] Geru
Bobotezii şi ninge dă parcă [redacted] uitat
Dumnezeu să strângă Baerele [redacted] dă
Fulgi Sacului
Te sărută şi te doreste
al matale voinic
Neaţă.

Cuculeţ cu pene verzi

Cuculeţ cu pene verzi,
Ce caţi vara prin livezi?
Vara vii, vara te duci,
Mă mir iarna ce mănânci?
— Mănânc frunze şi surcele
Şi cânt codrului cu jele,
Mănânc frunze şi omag
Şi cânt codrului cu drag.
Foaie verde de răchită,
Cucule pasăre blândă,
Sui la munte şi ne cântă;
Pe cine ţi-a fi mânie,
Blesteamă-l, amin să fie.

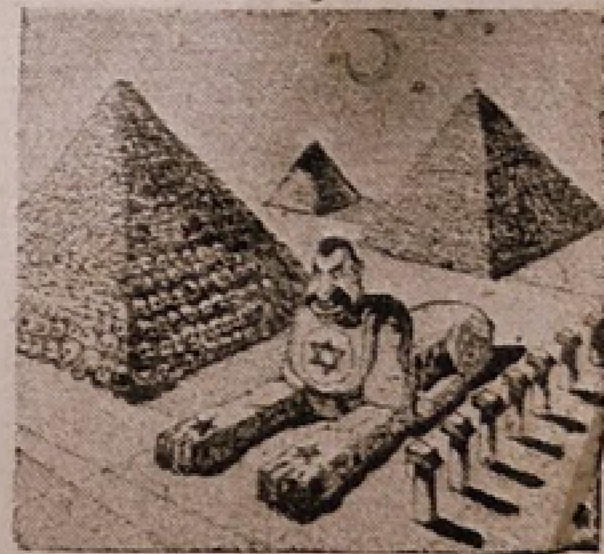
(Cântec popular)

Comunicat sovietic

Armata noastră de femei a fost trecută la re „facere'', iar ciolovecii în loc să împuşte, se ţine de prins muşte. Pentru rezistenţa de pe linia ce s'a format la munţii Urali, s'au instruit cavalerişti, care călăresc pe.... cai verzi pe pereţi.

Sprijinul luptei va fi dat de aviaţia rusă, care are cea mai mare forţă din lume, dovedind aceasta prin faptul că a executat cele mai multe aterizări „forţate''. Aviatorii bolşevici care umblă cu capul prin nori, sunt atât de dibaci la zbor, încât ghiulelele creştinilor le „zboară'' creerii. Prin aceasta ea face o faptă foarte importantă, deoarece uşurează misiunea Ministerului Zburării Creerilor (G. P. U.).

De asemenea nici cu marina nu suntem mai prejos, care pluteşte straşnic pe... apa Sâmbetei, fiind condusă cu măestrie de Ministerul Intrării la Apă a Sovietelor.

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Gata turta lui Neaţă?
— Imediat: S'o scot din cuptor.

— Numai, să nu o vadă. Uite-l! Hai la el!

— Bă Neaţă, ia închide ochii!
— Ce mă, vreţi să ne jucăm de-a baba oarba?

— Aşa! Uraaaa! Ţi-am rupt turta, că ai implinit şi tu odată cu „Sentinela'' doi ani de „păţanii''. Să ne trăeşti Neaţă!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

M. S. REGELE ŞI M. S. REGINA ELENA, au plecat într'o călătorie strict particulară la Florenţa.

In ziua de 28 Noemvrie, în trecere prin Germania, Majestăţile Lor au fost invitate de Excelenţa Sa Fuehrerul Marelui Re'ch la un dejun la Berlin. In aceeaşi zi, Majestăţile Lor, au continuat călătoria spre Italia, sosind la 7 Decemvrie, la Roma, Majestăţile Lor sunt oaspeţii Suveranului Italiei.

Majestăţile Lor, se vor înapoia în ţară în a doua jumătate a lunei Decemvrie.

PE ZIUA de 5 Decemvrie 1941, d-l Mareşal Antonescu, a dat ordin să se rid'ce opreliştea la trecerea în Basarabia şi Bucovina. Oamenii vor scoate numai autorizaţii de călătorie eliberate de autorităţile respective, ca pentru toată ţara.

ODESA a trăit momente de înălţare creştină. Sufletele însetate de vieaţă întru Cristos au acum un sfânt locaş unde să-şi plece genunchii în faţa Lui.

In semn de mulţumire lui Dumnezeu pentru ajutorul dat armatei române s'a sfinţit locaşul ce va servi provizoriu de Catedrală municipiului Odesa.

D-l Guvernator al Transnistriei, şi căpeteniile armatei, au asistat la slujba sfinţirii, ofic'ată de un sobor de preoţi.

S'au adus calde mulţumiri Mareşalului desrobitor şi armatei române, care au învins pe Anti-Crist.

MARELE CARTIER GENERAL, comunică următoarele:

Din informaţiuni, se pare că, nu toţi ostaşii ce au trecut la Vest de Prut, au luat cunoştinţă de dispoziţiunile Marelui Cartier General, comunicate cu Nr. 6.541 din 8 Septemvrie 1941, de a nu trece arme şi muniţiuni capturate dela inamic în interiorul ţării.

In consecinţă, acei ce mai posedă astfel de arme şi muniţiuni, le vor preda — în termen de 30 zile dela apariţia prezentului comunicat—altfel, vor fi pedepsiţi conform decretului-lege, care prevede pedeapsa cu moartea.

SATENII ŞI CĂRTURARII din comisiunile culturale dela sate, au adunat pentru răniţi şi ostaşi, peste 5 milioane lei, în bani şi obiecte.

Ascultaţi Marţi, Joi şi Sâmbătă dela 14,20—15,20 „Ora ostaşului la Radio"

DE PESTE HOTARE

EXPOZIŢIA de artă populară românească este cea mai vizitată din Viena. Această căutare face mărturia marelui ei succes.

Filmele culturale şi de războiu, sunt urmărite de regisorii şi directorii de cinema din Viena, cu cea mai mare atenţie.

In Grecia, au sosit cantităţi însemnate de cereale şi făină din Germania şi Italia, care au fost distribuite populaţiei din Atena şi împrejurimi. Din Germania a mai sosit zahăr şi cărbuni.

PÂNĂ în prezent bolşevicii au pierdut 10.000.000 de oameni, ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi, care compuneau 401 de divizii şi 20 de brigăzi diferite arme. Aceste unităţi, au fost nimicite împreună cu întreg materialul lor de războiu şi formaţiunile anexe, efectivele lor, fiind nimicite, omorâte sau căzute prizonieri, iar, coloanele de aprovizionare fiind distruse sau capturate.

Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite următorul manifest al Mareşalului Mannerheim, adresat locuitorilor oraşului Hangoe, care a fost eliberat de sub jugul bolşevic:

Cetăţeni ai oraşului Hangoe: Ziua pe care aţi aşteptat-o atât de mult, a sosit. Drapelul finlandez flutură deasupra oraşului vostru. Frumoasa voastră peninsulă este din nou finlandeză.

Iau parte cu tot sufletul la bucuria voastră şi vă urez toată fericirea şi tot succesul în momentele în care veţi începe de pe acum să ştergeţi gravele urme ale acestui războiu şi să vă reînălţaţi Patria.

Impăratul Manciukuoului, a adresat Luni următoarea telegramă Impăratului Japoniei:

„Ne rugăm pentru victoria Japoniei în acest războiu sfânt şi în calitate de aliaţi ai Japoniei, vom coopera cu ea, cu cea mai mare hotărîre, în lupta contra americanilor şi englezilor".

SE ANUNŢĂ din Cairo că ştirea despre intrarea Japoniei în războiu, a produs o impresie extraordinară asupra populaţiei Egiptului.

S'au desfăşurat numeroase manifestaţii populare, în cursul cărora s'a strigat: „Jos Anglia! Voim înfrângerea Angliei!".

Intre manifestanţi şi poliţie s'au produs ciocniri sângeroase.

UN NUMĂR de 140 preoţi ruşi care se refugiaseră acum câţiva ani în Bulgaria, pentru a scăpa de persecuţiile bolşevice, au cerut autorităţilor germane încuviinţarea de a se reîntoarce în teritoriile eliberate din Rusia Sovietică.

COLONELUL Moelderes, în etate de 28 ani, care a murit zilele trecute într'un accident de avion, a fost unul dintre cei mai buni aviatori germani, fiind decorat de 16 ori cu cele mai mari titluri de medaliere. Aviaţia şi poporul German au spus: Purtăm doliu după el, dar; nu plângem, căci, ştim că sufletul eroului ne însoţeşte pe drumul victoriei.

Moscova şi împrejurimele ei

Atât presa intaliană cât şi spaniolă, cunoscând pe eroul aviator decedat, care a luptat în războiul din Spania contra comunismului, iau parte cu durere la doliul ce a luat aviaţia germană.

MARELE CARTIER GENERAE JAPONEZ comunică Marţi seara că trupe japoneze din cele care operează în peninsula Malay, au ocupat un punct important strateg'c din Nordul peninsulei.

POŞTA SENTINELEI

Un fost cititor al „Sentinelei", ne scrie următoarele:

Domnule Director,

Subsemnatul, lt. de rezervă Săteanu Uifăluş Vasile, din Reg. 40 Inf., de profesiune învăţător, la „Colonia Avram Iancu", jud. Arad, poşta Cermeiu, fiind demobilizat după 2 ani de concentrare, în care timp am putut constata marea valoare a ziarelor ostăşeşti pe care le-am citit tot timpul cu foarte mare plăcere, găsind în ele o alinare sufletească şi de care nici aici acasă nu mă pot lipsi, simţind nevoia lor, vă rog să binevoiţi a-mi trimite din fiecare, cel puţin câte 5 exemplare, pentru a le da locuitorilor români, moţi din această colonie, care după expunerea mea şi explicându-le marea valoare a conţinutului lor mai ales pentru noi românii, m'au rugat să li se trimită şi lor pentru a vedea şi a cunoaşte mai bine conţinutul lor, mai ales că am auzit vorbindu-se mult şi bine despre aceste ziare de către ostaşii întorşi la vetrele lor din această colonie.

După primirea exemplarelor voiu face abonarea mai multor locuitori, iar pe mine mă socotiţi de acum abonat, iar abonamentul, împreună cu adresele celor abonaţi, îl trimit îndată după primirea exemplarelor. Dorim din suflet tuturor conducătorilor ziarelor de mai sus, vieaţă îndelungată şi fericită în România Mare fericită de mâine.

1 Decemvrie 1941.

Cu supus respect,

Lt. r. Săteanu Uifăluş Vasile

înv. din com. Cermeiu, jud. Arad

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit.

Luptele din jurul Moscovei sunt foarte violente, fiindcă Sovietele fac ultime sforţări de apărare, ştiind bine de ce mare importanţă este păstrarea Capitalei.

Se înregistrează o înaintare necontenită a trupelor germane, făcându-se pas cu pas, deoarece trupele sov'etice se apără în poziţii bine camuflate şi făcând mare uz de mine. Cu toate aceste arme, atacul german şi-a păstrat succesul şi contraatacurile desperate ale Sovietelor nu pot împiedeca înaintarea.

Se subliniează că o pungă uriaşă este în curs de formare în acest sector. Această pungă, este încăodată mai mare decât aceea pe care au realizat-o trupele germane la K'ew.

Inchiderea acestei pungi va avea ca rezultat distrugerea a numeroase unităţi sovietice.

Dela Rostov nu se semnalează nimic nou, în schimb se înregistrează un mare succes finlandez, la evacuarea peninsulei Hangoe.

Marina germană a săvârşit un act de mare bravură: două mici vapoare germane, al căror echipaj număra doar 80 oameni, au dus într'un port german vasul sovietic „Stalin" lovit de mine. Pe acest vas de 12.000 tone, se găseau 6.000 ofiţeri şi soldaţi sovietici şi mult material de războiu.

In modul acesta, 80 de marinari germani au făcut prizonieri peste 6.000 bolşevici înarmaţi.

O încercare de debarcare a unor unităţi sovietice în Crimeia, a fost respinsă.

Dealtfel, o înaintare a armatei Timoşenko, pe litoralul mării dă pos'bilitate Comandamentului german să execute o manevră direct asupra flancului bolşevic ceea ce ar pune în situaţie critică trupele ruseşti.

Operaţiunile din Nordul Africei: acţiunile care se execută pe acest front, sunt ultimile lupte ale ofensivei întreprinse, fără succes de englezi. Importanţa lor a devenit acum neînsemnată.

Războiul din Pacific. Războiul japono-anglo-american, a început în dimineaţa de 7 Decemvrie. Operaţiunile care se desfăşoară în Extremul Orient, reţin în momentul de faţă atenţia întregii lumi, fiind urmărite cu un interes deosebit de ţările şi de toţi acei care văd în aceasta, întinderea războiului pe întreg pământul.

Trupele japoneze au trecut frontiera Malaeză şi înaintează pe teritoriul posesiunii britanice, în care se află baza navală dela Singapore. Se comunică deasemeni că o debarcare a fost efectuată în Malaya de Nord, unde se duc lupte violente pentru ocuparea aerodromului Kotabarud.

In urma unui acord încheiat cu Thailanda, trupele japoneze au pătruns pe teritoriul acestei ţări, ocupând Bankok, cap'tala Thailandei şi înaintând către alte puncte strategice importante din Est şi Sud-Est ale ţării.

Acţiunile de mai sus, sunt rezultatul unui plan strateg'c chibzuit întocmit, căci dă posibilitate Japoniei să închidă drumul Angliei către aliata sa China.

Pe de altă parte, format'uni blindate japoneze au pătruns în concesiunea internaţională dela Shanghai.

Centrul acţiunilor navale îl înfăţişează deocamdată, bazele americare din Arh'pelagul Hawai

Aici au fost scufundate două vase de linie de mare tonaj: „West Wirginia", lansat în 1921, având 31.800 tone, cu 1.400 oameni echipaj, 18 tunuri grele de mare calibru, 20 tunuri de calibru mijlociu şi 15 tunuri antiaeriene; „Oklahoma", de 29.000 tone, cu 10 tunuri grele, 12 tunuri mijlocii şi 15 tunuri antiaeriene.

Se anunţă din Manila, că insula Lubano, situată la circa 100 km, spre Sud-Vest de Manila, a fost cucerită printr'o acţiune navală.

Se adaugă că Japonezii atacă cu flota de războiu insula Midway, care face parte din grupul insulelor Haway.

Ultimele veşti ne arată că bazele navale şi aeriene din Haway, au fost atacate cu mare succes. Flota japoneză a scufundat la Shanghai o canonieră britanică şi a capturat o canonieră americană, în apele fluviului Yangtse.

Atacuri aeriene au fost efectuate, deasemeni cu mare succes, împotriva portului Singapore.

Alte atacuri aeriene au fost îndreptate contra localităţii Davao, precum şi a insulelor Wake şi Guam. Davao este un port al insulei Mindanao, care face parte din arh'pelagul Filipinelor.

C. 44.424. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI.